

Jana Burešová

POHÁDKY Z ČESKÉ PŘÍRODY

Ilustrace Alena Schulz

C PRESS

Pohádky z české přírody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Burešová
Pohádky z české přírody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jana Burešová

POHÁDKY Z ČESKÉ PŘÍRODY

**Ilustrovala
Alena Schulz**

OBSAH

Pochybovačná koza	6
Mořská voda	13
Perlový náhrdelník	18
Jitrnice	24
Vodník a čert	29
Věrný pes	34
Elixír krásy	40
Tvrdohlavý mezek	46
Duhové čarování	52
Čertí vaření	57
O mazané lišce	62
O škodolibých obrech	67

POCHYBOVAČNÁ KOZA

Daleko od lidí v šumavských lesích žil čaroděj Boubín. Kouzelnou hůlku nedal z ruky a její zásluhou měl vše, na co si vzpomněl. Hůlka mu vyčarovala jídlo, uklidila i přičarovala dříví do kamen. Roky plynuly a Boubín se začal stranit společnosti ostatních čarodějů a čím dál více toužil po změně. Často se zamýšlel, jak by se zvládl o sebe postarat, kdyby nebylo kouzel. Stalo se zkrátka to, že ho čarodějnický život přestal těšit. Nechal úvah o tom, jaké by to bylo, kdyby žil jako člověk, a čarodějnou hůlku schoval do truhly. Od té doby začal používat své ruce a sám si vařil i uklízel. Aby měl zásoby jídla, udělal si v lese zahrádku, kde pěstoval byliny i zeleninu. Během roku také sbíral houby a ty pak na zimu sušil. Zkrátka naučil se být samostatný a nespoléhat na kouzla. Zpočátku to pro něj bylo těžké. Jídla, která si vařil, připálil nebo nedochutil. Když třeba uklízel, vzápětí svojí nešikovností smetl zase vysypal. Boubín byl ale

trpělivý a věřil, že vše chce svůj čas. A vyplatilo se mu to, protože co se chtěl naučit, se naučil. Měl však jiné trápení a tím byla samota, moc si toužil s někým popovídat. K jeho škodě, když tu a tam navštívil své staré známé, smáli se mu a neměli pro něj pochopení. Svým způsobem života byl tolik odlišný, a i sám cítil, že si s nimi už nemá co říct. Přestal tedy druhé navštěvovat a žil si v ústraní dál ve své chaloupce s tíživým pocitem, že mu nikdo nerozumí.

Ubíhaly dny, týdny a měsíce. Jednou krátce po probuzení uviděl před svojí chatrčí kozu. Boubín se dovtípil, že se asi zatoulala z pastvy, a současně mu blýskl hlavou nápad, že by si mohl výjimečně trošku začarovat. Našmátral v truhle svoji čarodějnou hůlku a vyřkl kouzlo: „Kozou stále buď, jen lidským hlasem mluv.“ Jen co tohle odříkal a mávl hůlkou, stála tu před ním ta stejná koza, jen místo méé na něj vyrukovala s otázkou: „Je tady někde dobrá tráva?“ Boubín se zaradoval, že se kouzlo povedlo, a hned vesele odpověděl:

„To se ví, kozičko, tady je trávy dost, pojd' za mnou!“ Koza přišla až docela blízko k Boubínovi, drcla do něj bradou a řekla: „To tedy dost pochybuji, že tady v lesa bude někde chutná tráva, jen mě nebalamut.“ Boubín však vyzval kozu, aby šla za ním, a dovedl ji na louku za lesem, kde rostla zeleňoučká tráva. Měl radost, že má vedle sebe někoho, s kým může promluvit a kdo snad pro něj bude mít pochopení. Začal s radostí vyprávět o svém životě a o tom, co měl na srdci. Koza pozorně poslouchala, na všechno, co ji zajímalo, se vyptávala a nakonec nabídla: „U lidí, kde jsem žila, se mi vůbec nelíbilo, a u tebe vypadá, že by nebyl špatný život, v lese je krásný klid, líbí se mi tu. Když se o mě dobře postaráš, budu tu bydlet s tebou.“ Boubín byl rád za společnost, a tak s nabídkou nadšeně souhlasil. Líbilo se mu také, že mají leccos podobné, a těšilo ho, že konečně bude mít vedle sebe někoho, kdo mu rozumí. Nejdřív to bylo fajn, koza chodila na trávu na louku za lesem, pila vodu z lesní studánky a byla spokojená. Kdo si však tohle soužití nepochvaloval, byl Boubín, den ode dne byl nevrlejší. Koza totiž neustále o něčem pochybovala a to mu začalo vadit. Když se například pustil do pečení buchet, koza spustila: „Pochybuji, že to zvládneš, ono to není jen tak. Pochybuji, že se budou dát jíst.“ Jindy když od rána svítilo slunce a zdálo se, že bude krásný den, koza spustila: „Pochybuji, že tohle počasí vydrží celý den, určitě začne pršet.“ Když chtěl Boubín nasekat dříví na zimu, mudrovala: „Pochybuji, že ti to půjde, unavíš se dřív, než začneš.“ Zkrátka, pořád vedla tyhle pochybovačné řeči. To víte, když někdo pochybuje o tom, co děláte, nebo o vás, začne to lézt na nervy. „Pochybuji, že se neřízneš do prstu,“ spustila jednoho dne opět koza, když si Boubín krájel chleba. To byla ta poslední kapka a měl toho akorát tak dost. Chtěl mít vedle sebe někoho, kdo mu rozumí, a ne někoho, kdo o něm pochybuje. „Tak si běž jinam, ty kozo jedna!“ rozzlobil se a ukázal prstem do dále. „Však já tady s tebou také nejsem spokojená, pochybuji, že by to tu s tebou někdo vydržel,“ spustila koza. Do Boubína vjel vztek, přišel ke své truhle a začal hledat svoji ukrytou kouzelnou hůlku. „Počkej, já ti ukážu,

to mám za svoji dobrotu, odčaruji ti lidský hlas a pak si běž, kam chceš.“ „No, to bys nesměl být takový bordelář, pochybuji, že v tom svém nepořádku vůbec hůlku najdeš,“ vysmívala se mu koza. Tohle už bylo na Boubína příliš, šátral v truhle o to více, až hůlku konečně držel v ruce. Namířil na kozu a vyřkl zaklínadlo. Jenže v tom rozčilení to popletl a místo kouzla na odčarování lidské řeči a přičarování zpět té kozí proměnil kozu v květinu. „Sakra práce,“ rozčlil se Boubín a vztekle přitom máchl rukou tak silně, že se hůlka přelomila, a ztratila tím svoji kouzelnou moc. „A je po kouzlení, mám, co jsem chtěl, teď už budu žít nadobro bez kouzel,“ zlobil se na sebe Boubín. Už se však nedalo nic dělat, bez hůlky nic nesvedl.

To celé zpovzdálí sledoval jeden vandrovník, který se zrovna toulal tímhle lesem, a to se ví, že o tom v nejbližší vsi pověděl. Každý, kdo vyslechl tenhle příběh, se do lesa, kde Boubín žil, už neosmělil vstoupit. I dřevorubci do těch míst odmítli chodit. Nenašel se nikdo, kdo by se tam odvážil. Každý měl zkrátka z čaroděje strach. Lidé se báli, aby je snad také v něco neproměnil, kdyby si hůlku přece jenom nějak opravil. Plynuly roky a tohle místo se začalo od přírody v okolních lesích lišit. Nechodili tam totiž lesníci. Stromy, které stářím či přičiněním nepříznivého počasí spadly, nikdo neodklidil. Vypadalo to tam trochu jako v pralese. Není divu, že od té doby lidé tohle místo začali nazývat Boubínský prales, a tak to zůstalo dodnes.

Od časů kouzlení čaroděje Boubína nese také jedna rostlina opravdu legrační jméno, a to kozí brada pochybná. Ti, kteří neznají tenhle příběh, se nad tím možná podiví, ale vy, co ho znáte, se tomu divit jistě už nebudete.

A ven!

Pa Pa

*V pohádce zaznělo legrační jméno rostliny, **kozí brada pochybná**. Rostlin s názvem kozí brada je více a v lese je nejspíš nenajdete, dávají totiž přednost suchým místům, jako jsou meze nebo okraje cest. I když je ale také pravda, že rostliny někdy dokážou překvapit a mohou vyrůst i v místech, kde byste je nečekali.*

***Šumava** je náš největší národní park. Na Šumavě se nachází také **Boubínský prales**. Ta nejpřísněji strážovaná část je obehnaná plotem a je tam vstup zakázán. I přesto je za plotem vidět, jak by vypadal les bez zásahů člověka. Popadané stromy se tam totiž nechávají jen tak volně ležet. Tímto postupem, kdy se do přirozeného chodu přírody nezasahuje, se vytvořilo unikátní místo, kde se vyskytují vzácní živočichové, rostliny i houby.*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohádky z české přírody.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.